

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: V. N. V., narozen X
statní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Škopkem
sídlem Dukelských hrdinů 59, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-144/ZA-ZA11-HA13-2025 ze dne 2. 6. 2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2025 žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci, neboť jeho žádost shledal nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (opakovaná žádost).

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí odporuje § 10a odst. 1 písm. e), § 11a odst. 1, § 25 písm. i) a § 14 zákona o azylu, protože žalovaný neúplně zjistil skutkový stav a zjištěný skutkový stav nesprávně posoudil. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné. Zdůraznil, že při podání opakované žádosti sice uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů jako v předchozím řízení [ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 5. 2024 (dále jen „předchozí řízení“) – pozn. soudu], současně však doplnil další důvod spočívající v tom, že ve městě Ha Tinh ve Vietnamu jednou, asi v červnu 2019, navštívil modlitebnu svědků Jehovových a poté byl sledován policisty. Toto sledování podle žalobce spočívalo v tom, že za ním neustále chodily osoby v civilu, nikdy ho však nekontaktovaly. Žalobce dodal, že následně utekl z důvodu strachu z pronásledování do zahraničí.
3. Podle žalobce byly jím nově uváděné skutečnosti azylově relevantní a vykazovaly oproti předchozí žádosti (tj. žádosti ze dne 17. 2. 2024 – pozn. soudu) určitou přidanou hodnotu ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, žalovaný se proto měl opakovanou žádostí věcně zabývat. Žalobce uvedl, že nové skutečnosti jsou dostatečně závažné, aby mohly ovlivnit jeho hmotněprávní postavení. Podle žalobce je u něho naplněn důvod udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
4. Žalobce namítal, že mu nemůže být kladeno k tíži, že se o svém sledování po návštěvě modlitebny zmínil až poté, co bylo o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto a žalobu proti tomuto rozhodnutí soud zamítl. Podle žalobce je třeba vzít v úvahu, že byl v průběhu správního i soudního řízení ve stresu a na tento důvod zapomněl, neboť jeho hlavní starostí tehdy bylo to, že jeho rodiče navštívil vymahač dluhů a sháněl se po něm. Žalobce označil za nesprávný závěr žalovaného, že mohl nyní tvrzené skutečnosti uplatnit již v předchozím řízení. Dále vyjádřil nesouhlas se závěrem, že od doby, kdy byla meritorně posuzována jeho předchozí žádost, nevystala žádná nová skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování.
5. Ke konstatování žalovaného, že při svém rozhodování vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 31. 10. 2024, č. j. MV-3049-38/OAM-2024, Postavení svědků Jehovových (dále jen „*informace o postavení svědků Jehovových*“), žalobce namítl, že tato informace nebyla aktuální a vycházela z období před podáním opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tom žalobce spatřoval nedostatečné zjištění skutkového stavu v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).
6. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se v jeho odůvodnění nezabýval tím, zda u žalobce nebyly přítomny důvody zvláštního zřetele hodné podle § 11a odst. 4 zákona o azylu, pro které by bylo možno jeho opakovanou žádost posoudit jako přípustnou. Obdobně se měl žalovaný podle žalobce zabývat i tím, zda v jeho případě nebyly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a se správním řádem, a že napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné ani nepřezkoumatelné.
9. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, ze dne 21. 12. 2023, č. j. 4 Azs 166/2023-19, a usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76) žalovaný konstatoval, že pokud žadatel neuvede všechny důvody své žádosti, aniž by mu v tom bránil objektivní důvod, je to přičitatelné jen jemu. Nelze proto akceptovat, že by neunesení svého břemene mohl zhojit podáním nové žádosti. Žadatele podávajícího opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu podle žalovaného mimo jiné tíží břemeno tvrzení ohledně podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74. Uvedl, že pokud je řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení a důvody uváděnými žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda je mohl uvést, či zda mu v tom bránil objektivní důvody.
10. Pro přípustnost opakovaných žádostí je podle žalovaného třeba, aby v konkrétním případě existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 7 Azs 273/2023-25). Smyslem je umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí, avšak zároveň zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Věcné posouzení je podle žalovaného výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.
11. Žalovaný uvedl, že při posouzení žalobcovy žádosti vycházel především z jeho výpovědi a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení včetně *informace o postavení svědků Jehovových*. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Výtku, že *informace o postavení svědků Jehovových* je neaktuální, označil žalovaný za účelovou. Uvedl, že k problematice aktuálnosti se již vyjadřoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 28. 4. 2020, č. j. 6 Azs 200/2019-34.
12. Podle žalovaného označil žalobce v průběhu předchozího řízení za důvod podání své žádosti o mezinárodní ochranu legalizaci svého pobytu na území České republiky. V České republice chtěl zůstat, aby zde mohl i nadále pracovat a splácet dluhy ve Vietnamu, kam se odmítal vrátit kvůli obavám z věřitelů. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci vydané v tomto řízení potvrdil Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 9. 2024, č. j. 62 Az 24/2024-36, i Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 1. 2025, č. j. 1 Azs 282/2024-37.
13. K žalobcovu tvrzení, že po jednorázové návštěvě modlitebny svědků Jehovových ve Vietnamu v červnu 2019 byl několik dnů sledován policií v civilu, žalovaný konstatoval, že žalobci byla tato skutečnost známa již v průběhu předchozího řízení, a měl proto možnost ji už tehdy uvést. Žalovaný shledal, že bylo jen důsledkem žalobcova vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání v předchozím řízení ve věci mezinárodní ochrany. Podle žalovaného nemůže obstát tvrzení žalobce, že byl v průběhu předchozího řízení ve stresu, neboť byl poučen o nutnosti podávat úplné informace. Při

pohovoru s ním vedeném podle žalovaného uvedl, že je zdravý a schopen pohovoru, přičemž o stresu nehovořil a sám potvrdil, že o azyl žádal jen kvůli legalizaci svého pobytu po zadržení policií.

14. Žalovaný uvedl, že neshledal žádný důvod, pro který by měl být žalobce ve Vietnamu sledován kvůli návštěvě modlitebny svědků Jehovových, jelikož z *informace o postavení svědků Jehovových* vyplývá, že je ve Vietnamu jejich činnost tolerována. Žalovaný vyjádřil domněnku, že pokud by byl žalobce ve Vietnamu skutečně sledován a představoval pro tamní režim zájmovou osobu, ze země by legálně a se svým cestovním dokladem nevycestoval. Žalovaný trval na svém závěru, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována žalobcova předchozí žádost, k žádné relevantní změně. Žalovaný proto neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protože žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení.
15. Argumentaci spočívající v tom, že žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, označil žalovaný za irelevantní a mimoběžnou. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2024, č. j. 7 Azs 30/2024-26. Žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádný relevantní důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2024, č. j. 5 Azs 80/2024-28, podle kterého se správní orgán ani nemusí k aplikaci § 11a odst. 4 zákona o azylu vůbec výslovně vyjadřovat, nejsou-li dány žádné významné okolnosti, k nimž při své úvaze odůvodňující zastavení řízení nepřihlédl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74), tím spíše když žalobce žádné takové okolnosti, které by zůstaly přehlednuty, nespecifikoval.
16. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

17. Žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil, že aktuální žádost žalobce, o níž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, je v pořadí již druhou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Jeho předchozí žádost ze dne 17. 2. 2024 žalovaný posoudil tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana v žádné z jejich forem (rozhodnutí ze dne 13. 5. 2024). Také soudní moc se věcí mezinárodní ochrany žalobce zabývá podruhé. Proti řečenému předchozímu rozhodnutí totiž žalobce podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 30. 9. 2024, č. j. 62 Az 24/2024-36. Následně podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost odmítl usnesením ze dne 28. 1. 2025, č. j. 1 Azs 282/2024-37.
19. Nejprve soud posoudil námitku nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval tím, zda mu nesvědčí důvody zvláštního zřetele hodné podle § 11a odst. 4 zákona o azylu, ani tím, zda u něho nebyly naplněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Soud konstatuje, že žalobce ani v žalobě blíže nespecifikoval, v čem konkrétně měl takový důvod zvláštního zřetele hodný spočívat (např. specifikací konkrétní humanitární katastrofy). Jako jedinou skutečnost uvedl svou obavu z pronásledování pro jednu návštěvu modlitebny svědků Jehovových.

20. Soud konstatuje, že § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu neobsahuje odkaz na humanitární azyl podle § 14 téhož zákona. Cestou pro zohlednění humanitárních důvodů u opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu je § 11a odst. 4 zákona o azylu.
21. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu platí, že *Ministerstvo [vnitřní] může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*
22. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, vyplývá, že „při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitřní podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitého právního pojmu (*důvodů hodných zvláštního zřetele*) a správního uvážení (*ministerstvo může*). (...) **Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu,** pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je“ (důraz doplnil soud).
23. S ohledem na výše citovanou judikaturu je namístě zodpovědět otázku, zda nový důvod tvrzený žadatelem o azyl (žalobcem) mohl být rozumně představitelný jako důvod zvláštního zřetele hodný. Kombinace neurčitého právního pojmu (*důvodů hodných zvláštního zřetele*) a správního uvážení (*ministerstvo může*) umožňuje žalovanému zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Totéž platí i pro posuzování, zda jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro posouzení opakované žádosti jako přípustné. Míra volnosti reakce žalovaného je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).
24. Soud konstatuje, že žalovaný nové důvody tvrzené žalobcem v opakované žádosti podrobně zkoumal na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že se žalobcem uvedená nová skutečnost netýká změny situace v zemi původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro které by měl mít jakékoli obavy v případě návratu do své vlasti, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí dále uvedl, že na základě shromážděných podkladů o zemi původu žalobce nedošlo od května 2024 (tj. od doby vydání předchozího rozhodnutí o mezinárodní ochraně) k žádné změně, která by mohla být z hlediska azylového řízení relevantní.

25. Pokud dospěl žalovaný k takovým závěrům, zároveň implicitně shledal, že žalobcův případ je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, jíž je zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu (srov. podobně úvahy ve vztahu k humanitárnímu azylu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48). Chybějící výslovné konstatování, že žalovaný neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti nezatížilo.
26. Nad rámec žalobní námitky nepřezkoumatelnosti soud konstatuje, že napadené rozhodnutí jako celek je přezkoumatelné, neboť z něj vyplývá, jaký skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností.
27. Soud se dále zabýval ústřední žalobní námitkou, že nebyly dány důvody pro zastavení správního řízení, neboť žalobcova opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla přípustná.
28. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu platí, že *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.*
29. Z § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
30. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že *řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*
31. V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů musí správní orgán při zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti vždy zdůvodnit, že „1) *žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“ (srov. bod 19 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS). Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 289/2020-26).

32. Pro posouzení žalobní námitky je klíčové zodpovědět otázku, zda žalobce nemohl skutečnosti tvrzené v opakované žádosti bez vlastního zavinění uvést v již předchozím řízení. Za skutečnosti, které žadatel nemohl bez vlastní viny uvést, lze nepochybně považovat takové skutečnosti, které v průběhu prvního řízení nebyly žadateli známy, či takové, které nastaly až později. Jak plyne ze správního spisu, skutečnost nově tvrzená v opakované žádosti byla žalobci v předchozím správním i soudním řízení známa a zároveň nastala ještě před podáním první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce totiž sám při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 17. 2. 2025 uvedl, že byl po jednorázové návštěvě modlitebny svědků Jehovových ve Vietnamu v červnu 2019 několik dnů sledován, a na otázku, z jakého důvodu neuváděl tuto skutečnost již v předchozím řízení, odpověděl, že tento problém pro něj nebyl tak důležitý a zapomněl na něj.
33. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, je nicméně nutno zohlednit, že *„existuje i řada dalších ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před ministerstvem jako orgánem prvního stupně. Některé z nich uvádí Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (UNHCR): dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou (UNHCR. Improving asylum procedures: Comparative analysis and recommendations for law and practice. Detailed Research on Key Asylum Procedures Directive Provisions March 2010, s. 466). Podle Ústavního soudu jsou všechny tyto důvody opodstatněné ve smyslu, že lze pochopit, proč v některých těchto případech žadatelé o mezinárodní ochranu relevantní azylové skutečnosti sdělí až ve fázi řízení o správní žalobě před soudem“.* Tento názor Ústavního soudu převzal do své rozhodovací praxe též Nejvyšší správní soud a vztáhl jej na posuzování přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu (srov. bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 6 Azs 145/2020-31).
34. Zdejší soud dospěl k závěru, že v nyní řešené věci se nejedná o žádný z případů předvídaných Ústavním soudem, zejména ani o případ, kdy by žalobce v prvním azylovém řízení nepovažoval zmíněnou skutečnost za azylově relevantní, a proto ji neuvedl. Tak by tomu bylo tehdy, pokud by tuto skutečnost žalobce subjektivně jako důležitou vnímal, avšak nepřikládal by jí žádný právní význam, a proto o ní mlčel. Ze správního spisu však vysvítá jiná situace: Žalobce na danou skutečnost zapomněl a rozpomenul se až po skončení azylového řízení. Citovaný nálezn Ústavního soudu podle názoru soudu dopadá na případy, kdy žadatel o azyl nepovažuje určitou skutečnost, kterou jinak palčivě vnímá, za objektivně relevantní pro účely azylového řízení, a to pro nedostatek svého právního povědomí; nedopadá naopak na situace, kdy žadatel danou skutečnost nepovažuje za relevantní ani subjektivně, tj. osobně pro něj ztratila význam a zapomněl na ni jako na nepodstatnou.
35. Za důvod, proč žalobce nesdělil nově tvrzenou skutečnost již v předchozím řízení, nelze podle názoru soudu považovat ani stres, kterým měl žalobce podle vlastních slov trpět při podání první žádosti. Soudu se takové tvrzení jeví jako účelové, protože žalobce danou skutečnost neuvedl ani následně, tj. zejména v soudním řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě a v kasační stížnosti. Při poskytnutí údajů ke své předchozí žádosti ostatně uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, ve vlasti neměl žádné potíže s bezpečnostními složkami a státními orgány, rovněž neměl žádné potíže kvůli náboženství (srov. bod 6 rozsudku

Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2024, č. j. 62 Az 24/2024-36). Soud má za to, že i kdyby žalobce pro stres spojený se svou předlžeností zapomněl na další relevantní skutečnosti, není věrohodné, že by jeho amnézie byla takové povahy, aby v průběhu řízení uváděl tvrzení zcela rozporná se skutečností. Údajný stres nepředstavuje dostatečný důvod k tomu, aby žalobce na přímou otázku ohledně případných potíží kvůli náboženství odpověděl záporně namísto toho, aby popsal návštěvu modlitebny svědků Jehovových a její následky. To platí tím spíš, pokud sám výslovně uvedl, že je zdravý. Žalobce byl schopen v předchozím řízení aktivně vystupovat a uvádět důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Soud shrnuje, že nově uváděné skutečnosti byly žalobci známy v době jeho předchozí žádosti. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí ani v tomto soudním řízení pak nedoložil, že by mu v dřívějším uvedení těchto skutečností bránily objektivní důvody.

36. Soud se nadto ztotožnil s názorem správního orgánu, že se celý příběh (sledování policií pro jednorázovou návštěvu modlitebny svědků Jehovových) nejví věrohodně. Z *informace o postavení svědků Jehovových*, kterou vzal žalovaný za podklad svého rozhodnutí, plyne, že jejich činnost je ve Vietnamu tolerována. Žalobce nepředložil jediný důkaz vypovídající o opaku, zejména o jakékoli perzekuci, tím spíše ne o perzekuci nečlenů této náboženské společnosti, kteří se jen příležitostně zúčastnili některé z jejich bohoslužeb či jiných akcí.
37. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76, platí, že „pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký důvod, jedná se o skutečnost připočitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podané opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“. Zdejší soud žádný takový důvod neshledal, a nemůže proto přisvědčit žalobcově námitce, že jeho opakovaná žádost nebyla nepřípustná. Žalobce v ní totiž uvedl jen takovou novou skutečnost, kterou mohl uplatnit již v předchozí žádosti.
38. Soud dále posoudil námitku, že žalovaný vycházel ze zastaralé *informace o postavení svědků Jehovových*. Soud se plně ztotožnil s právním názorem Krajského soudu v Praze vysloveným v rozsudku ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55, na který se ve svém vyjádření odkázal žalovaný: „Zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila.“ Podstatné je, že žalobce v žalobě namítl toliko, že *informace o postavení svědků Jehovových* je datována k 31. 10. 2024, zatímco opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal až 3. 2. 2025. Z této skutečnosti však ve světle judikatury bez dalšího zastaralost informace neplyne. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost nasvědčující tomu, že se postavení svědků Jehovových ve Vietnamu od konce října 2024 jakkoli změnilo. Tvrdí-li tedy žalobce, že se jedná o zastaralé informace, je také třeba, aby uvedl, z čeho tak usuzuje. To ovšem žalobce neučinil. Soud proto námitku posoudil jako nedůvodnou.
39. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. října 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce